

Bryssel den 27 juni 2019
(OR. en)

9134/19

**Interinstitutionellt ärende:
2019/0056 (NLE)**

**SOC 353
EMPL 263
ECOFIN 479
EDUC 238**

NOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet
Föreg. dok. nr:	8838/19
Komm. dok. nr:	7015/19
Ärende:	Förslag till RÅDETS BESLUT om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik – Antagande

I. INLEDNING

Den 27 februari 2019 lade kommissionen fram ett förslag till rådets beslut om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik, baserat på artikel 148.2 i EUF-fördraget. För 2019 har kommissionen föreslagit att 2018 års riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik ska bibehållas oförändrade. Under 2018 anpassades de till principerna i den europeiska pelaren för sociala rättigheter¹.

¹ Sysselsättningsriktlinjerna antogs för första gången, tillsammans med de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, som ett integrerat paket 2010 och utgör grunden för Europa 2020-strategin.

Sysselsättningskommittén lade fram sitt yttrande² om sysselsättningsriktlinjerna för rådet, inbegripet ett bidrag från kommittén för socialt skydd om de sociala aspekterna av riktlinjerna. Båda kommittéerna har i sitt arbete tagit vederbörlig hänsyn till Europaparlamentets yttrande, som antogs vid plenarsammanträdet den 20 mars 2019.

Vid mötet den 21–22 mars 2019 diskuterade Europeiska rådet sysselsättningssituationen i unionen och antog slutsatser om detta.

Arbetsgruppen för sociala frågor behandlade förslaget den 6 maj 2019 med utgångspunkt i kommittéernas arbete. I samband med detta tog arbetsgruppen för sociala frågor också hänsyn till Europaparlamentets yttrande om att kommissionens förslag borde godkännas utan ändringar.

Regionkommittén beslutade att inte avge något yttrande om förslaget³. Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande antogs vid plenarsammanträdet den 20 juni 2019.

Rådet har nu inhämtat alla nödvändiga yttranden för sin behandling av sysselsättningsriktlinjerna för 2019.

Riktlinjerna för sysselsättningen bifogas också för kännedom (bilaga I).

II. SLUTSATSER

Coreper uppmanas att behandla hela paketet med yttranden och om så är lämpligt rekommendera rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) att vid sitt möte den 8 juli 2019 anta riktlinjerna för sysselsättningen, som efter juristlingvisternas slutgranskning återges i dokument 10475/19.

² Skrivelse från sysselsättningskommitténs ordförande av den 29 april 2019.

³ Skrivelse från Regionkommittén av den 8 maj 2019.

Riktlinjer för sysselsättningen enligt beslut (EU) 2018/1215 och kommissionsdokument 7015/19**Riktlinje 5: Stimulera efterfrågan på arbetskraft**

Medlemsstaterna bör underlätta skapandet av jobb av god kvalitet, bl.a. genom att undanröja hinder för nyanställningar i företag, genom att främja ansvarsfullt entreprenörskap och verkligt egenföretagande och i synnerhet genom att stödja mikroföretag och småföretag så att de kan startas och växa. Medlemsstaterna bör aktivt främja den sociala ekonomin och social innovation. Medlemsstaterna bör uppmuntra sådana innovativa arbetsformer som skapar arbetstillfällen av god kvalitet.

En skatteväxling bör göras från beskattning av arbete till andra former av beskattning som är mindre negativa för sysselsättningen och tillväxten, samtidigt som man tar hänsyn till skattesystemets fördelningspolitiska effekt och tryggar de inkomster som behövs för ett tillräckligt socialt skydd och tillväxtfrämjande utgifter.

Medlemsstaterna bör, samtidigt som man respekterar arbetsmarknadsparternas oberoende, främja mekanismer som gör att lönerna sätts på ett öppet och förutsägbart sätt, så att de kan följa produktivitetsutvecklingen och är rättvisa och ger en rimlig levnadsstandard. I mekanismerna bör man beakta skillnader i kompetens och i ekonomiska resultat mellan olika regioner, sektorer och företag. Med respekt för nationell praxis bör medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter fastställa lämpliga nivåer för minimilöner och därvid beakta hur minimilönerna påverkar konkurrenskraften, jobbskapandet och fattigdomen bland förvärvsarbetande.

Riktlinje 6: Öka arbetskraftsutbudet och förbättra tillgången till sysselsättning, färdigheter och kompetens

I samband med tekniska, miljömässiga och demografiska förändringar bör medlemsstaterna i samarbete med arbetsmarknadens parter främja produktivitet och anställbarhet genom att se till att det finns ett tillräckligt utbud av relevanta kunskaper, färdigheter och kompetenser under arbetstagarnas hela yrkesverksamma liv, så att de kan fylla nuvarande och framtida behov på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör göra nödvändiga investeringar i både grundläggande utbildning och vidareutbildning (livslångt lärande). De bör arbeta tillsammans med arbetsmarknadens parter, utbildningsanordnare, företag och andra aktörer för att ta itu med strukturella brister i utbildningssystemen, för att tillhandahålla högkvalitativ och inkluderande utbildning och möjligheter till livslångt lärande. De bör eftersträva att säkerställa att intjänade utbildningsrättigheter förs över vid övergången mellan olika anställningar. Detta bör göra det möjligt för alla att förutse och bättre anpassa sig till arbetsmarknadens behov och att framgångsrikt hantera övergångar, och på så sätt stärka ekonomins motståndskraft mot chocker.

Medlemsstaterna bör främja lika möjligheter för alla inom utbildning, inbegripet förskoleverksamhet. De bör höja den allmänna utbildningsnivån, särskilt för de mest lågutbildade och för elever från missgynnade miljöer. De bör säkerställa att läranderesultaten är av hög kvalitet, stärka grundläggande färdigheter, minska antalet unga som lämnar skolan tidigt och öka vuxnas deltagande i fortbildning. Medlemsstaterna bör stärka arbetsplatsförlagt lärande i sina yrkesutbildningssystem (bl.a. genom ändamålsenliga lärlingsutbildningar av god kvalitet), se till att högskoleexamina ges större vikt på arbetsmarknaden, förbättra kompetensbevakningen och kompetensprognoserna, göra kompetensen mer synlig och jämförbar samt öka möjligheterna till erkännande och validering av färdigheter och kompetenser som förvärvats på annat sätt än genom formell utbildning. De bör förbättra utbudet av flexibel yrkesinriktad fortbildning och se till att fler utnyttjar möjligheterna. Medlemsstaterna bör också, genom att förbättra tillgången till och utnyttjandet av utbildning av god kvalitet, stödja lågutbildade vuxna så att de kan behålla eller utveckla sin långsiktiga anställbarhet, genom att de inrättar kompetenshöjningsvägar, med bedömning av kompetens, ett utbildningsutbud som motsvarar möjligheterna på arbetsmarknaden samt validering och erkännande av de färdigheter som förvärvats.

Åtgärder bör vidtas för att motverka problemet med arbetslöshet och att många hamnar utanför arbetskraften, bl.a. genom effektivt, samordnat och individanpassat stöd inom rimlig tid, med hjälp att söka jobb, utbildning och omskolning. Man bör sträva efter att ha omfattande strategier, med djupgående individuell bedömning inom 18 månader efter att personen blivit arbetslös, för att kraftigt kunna minska och förebygga långvarig och strukturell arbetslöshet. Man bör fortsätta att hantera ungdomsarbetslösheten och problemet med unga som varken arbetar eller studerar genom att förebygga att unga lämnar skolan med högst grundskoleutbildning och genom strukturella förbättringar av övergången från skola till arbete, bland annat genom att ungdomsgarantin genomförs fullt ut⁴.

Medlemsstaterna bör sträva efter att undanröja hinder och negativa incitament, och införa positiva incitament, för deltagande på arbetsmarknaden, särskilt för dem som befinner sig längst bort från arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör stödja en anpassning av arbetsmiljön för personer med funktionsnedsättningar, däribland genom riktat finansiellt stöd och tjänster som gör det möjligt för dem att delta på arbetsmarknaden och i samhället.

Medlemsstaterna bör säkerställa jämställdhet mellan könen och ökat deltagande av kvinnor på arbetsmarknaden, inbegripet genom att säkerställa lika möjligheter och karriärutveckling och undanröja hinder för deltagande. Löneklyftan mellan män och kvinnor bör åtgärdas, bland annat genom att säkerställa lika lön för lika arbete eller arbete av lika värde. Möjligheten att förena arbete, familj och privatliv för både män och kvinnor bör främjas, i synnerhet genom tillgång till långvarig vård och omsorg och till ekonomiskt överkomlig förskoleverksamhet och barnomsorg av god kvalitet. Medlemsstaterna bör säkerställa att föräldrar och andra med omsorgsansvar har tillgång till olika typer av ledighet av familjeskäl och till flexibla arbetsformer för att kunna förena arbete, familj och privatliv, och de bör också främja att det råder balans mellan kvinnors och mäns utnyttjande av dessa möjligheter.

⁴ EUT C 120, 26.4.2013, s. 1.

Riktlinje 7: Förbättra arbetsmarknadens funktion och göra den sociala dialogen mer ändamålsenlig

För att kunna dra nytta av en dynamisk och produktiv arbetskraft, nya arbetsmönster och affärsmodeller bör medlemsstaterna samarbeta med arbetsmarknadens parter när det gäller principer om flexibilitet och trygghet och skapa en balans mellan rättigheter och skyldigheter. De bör minska och förebygga segmenteringen av arbetsmarknaden, bekämpa odeklarerat arbete och främja en övergång till olika former av tillsvidareanställningar. Regler om anställningsskydd, arbetsrätt och institutioner bör alla ge både goda förutsättningar för rekrytering och en flexibilitet som arbetsgivare behöver för att snabbt kunna anpassa sig till ändrade ekonomiska förhållanden, samtidigt som arbetstagarna måste garanteras tillräcklig trygghet och hälsosamma, säkra och väl anpassade arbetsmiljöer. Anställningsförhållanden som leder till otrygga arbetsvillkor bör förhindras, inklusive genom bekämpning av missbruk av atypiska anställningsformer. Man måste också säkerställa att det finns tillgång till ändamålsenlig och opartisk tvistlösning samt rätt till rättslig prövning, inbegripet lämplig compensation, i händelse av omotiverad uppsägning.

Politiken bör ha som målsättning att förbättra och stödja deltagande, matchning och övergångar på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör på ett verkningsfullt sätt aktivera och ge möjligheter åt dem som kan delta på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör göra den aktiva arbetsmarknadspolitikerna mer ändamålsenlig genom en bättre inriktning på målgrupper och ökad uppsökande verksamhet så att fler omfattas av åtgärderna samt genom en närmare koppling till inkomststöd för arbetslösa medan de söker arbete och baserat på deras rättigheter och skyldigheter. Medlemsstaterna bör eftersträva effektivare och mer ändamålsenliga offentliga arbetsförmedlingar genom att erbjuda individanpassat stöd inom rimlig tid för de arbetssökande, stödja efterfrågan på arbetsmarknaden och införa system för resultatmätning.

Medlemsstaterna bör se till att de arbetslösa får tillräckliga arbetslöshetsförmåner under en rimlig tidsperiod, i överensstämmelse med deras inbetalade avgifter och med nationella regler för stödberättigande. Sådana förmåner bör inte motverka en snabb återgång till sysselsättning och bör åtföljas av en aktiv arbetsmarknadspolitik.

Studerandes och arbetstagares rörlighet bör främjas för att förbättra färdigheter som ökar anställbarheten och för att utnyttja den fulla potentialen på den europeiska arbetsmarknaden. Hinder för rörlighet inom utbildning, i samband med tjänstepensioner och privata pensioner och när det gäller erkännande av kvalifikationer bör avlägsnas. Medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att säkerställa att administrativa förfaranden inte är ett onödigt hinder för arbetstagare från andra medlemsstater att börja jobba. Medlemsstaterna bör också förebygga missbruk av befintliga regler samt motverka en eventuell kompetensflykt från vissa regioner.

Med utgångspunkt i befintlig nationell praxis och för att få till stånd en mer ändamålsenlig social dialog och bättre socioekonomiska resultat bör medlemsstaterna säkerställa att arbetsmarknadens parter i rätt tid och på ett meningsfullt sätt deltar i utformningen och genomförandet av reformer och politik på områdena sysselsättning, sociala frågor och, när så är lämpligt, ekonomi, inklusive genom stöd för ökad kapacitet hos arbetsmarknadens parter. De bör uppmuntras att förhandla och sluta kollektivavtal i frågor som är relevanta för dem, samtidigt som deras oberoende och rätt till kollektiva åtgärder respekteras fullt ut.

När så är lämpligt och med utgångspunkt i befintlig nationell praxis, bör medlemsstaterna ta hänsyn till den erfarenhet av sysselsättningsfrågor och sociala frågor som finns i relevanta organisationer i det civila samhället.

Riktlinje 8: Främja lika möjligheter för alla, främja social inkludering och bekämpa fattigdom

Medlemsstaterna bör främja inkluderande arbetsmarknader som är öppna för alla, genom att införa ändamålsenliga åtgärder för att bekämpa alla former av diskriminering och främja lika möjligheter för underrepresenterade grupper på arbetsmarknaden. De bör säkerställa att alla behandlas lika när det gäller anställning, socialt skydd, utbildning och tillgång till varor och tjänster, oberoende av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionsnedsättning, ålder eller sexuell läggning.

Medlemsstaterna bör modernisera de sociala trygghetssystemen för att ge ett ändamålsenligt, effektivt, hållbart och tillräckligt socialt skydd under alla skeden av den enskilda människans liv och verka för social inkludering och social rörlighet uppåt, stimulera till deltagande på arbetsmarknaden och ta itu med ojämställdhet, inklusive genom utformningen av sina skatte- och förmånssystem. Om övergripande strategier kompletteras med selektiva strategier förbättras de sociala trygghetssystemens ändamålsenlighet. En modernisering av de sociala trygghetssystemen bör leda till bättre tillgänglighet, hållbarhet, tillräcklighet och kvalitet.

Medlemsstaterna bör utveckla och genomföra förebyggande och integrerade strategier genom en kombination av de tre delarna av strategin för aktiv inkludering: tillräckligt inkomststöd, inkluderande arbetsmarknader och tillgång till tjänster av god kvalitet som uppfyller enskilda behov. De sociala trygghetssystemen bör garantera tillräckliga minimiinkomstförmåner för alla som saknar tillräckliga resurser och främja social inkludering genom att uppmuntra människor att delta aktivt på arbetsmarknaden och i samhället.

Tillgången till ekonomiskt överkomliga och tillgängliga tjänster av god kvalitet såsom förskoleverksamhet och barnomsorg, fritidsverksamhet, utbildning, bostäder, hälso- och sjukvård och långvarig vård och omsorg är nödvändig för att garantera lika möjligheter, inbegripet för kvinnor, barn och ungdomar. Man bör ägna särskild uppmärksamhet åt att bekämpa fattigdom och social utestängning, inklusive fattigdomen bland förvärvsarbetande och bland barn.

Medlemsstaterna bör säkerställa att alla har tillgång till grundläggande tjänster. För behövande och utsatta människor bör medlemsstaterna säkerställa tillgång till tillräckligt subventionerat boende eller annat bostadsstöd. Specifika åtgärder bör vidtas mot hemlöshet. De specifika behoven hos människor med funktionsnedsättningar bör beaktas.

Medlemsstaterna bör säkerställa tillgången till överkomlig förebyggande vård och medicinsk behandling av god kvalitet i rätt tid och på ett sätt som är långsiktigt hållbart.

Med tanke på ökad livslängd och demografiska förändringar bör medlemsstaterna säkra tillräckliga och hållbara pensionssystem för arbetstagare och egenföretagare, med lika möjligheter för kvinnor och män att förvärva pensionsrättigheter, inklusive genom kompletterande pensionssystem för att säkerställa en tillräcklig inkomst. Pensionsreformer bör stödjas genom åtgärder för att förlänga yrkeslivet, som till exempel att höja den faktiska pensionsåldern, och ingå i strategier för aktivt åldrande. Medlemsstaterna bör inleda en konstruktiv dialog med relevanta aktörer och möjliggöra en lämplig infasning av reformerna.
